

СТЕФАН БОНЕВ

КАПИТАНИ

Част 24 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Като малък боледувах много. Може да се каже, че цялото си детство съм прекарал зад прозореца с компрес на гърлото или пиейки чай с аспирин. Мъчно ми ставаше като гледах как другите деца играят на улицата, как се връщат весели от училище. Завиждах им дори когато ги пращаха до магазина.

Налагаше се по цели дни да бъда сам. Майка и татко се връщаха вечер уморени, хапваха и заспиваха пред телевизора. Нямах с кого да си говоря, с кого да играя. А и никой не ме знаеше в блока. Бях просто болнавото момче на съседите. Нищо повече.

Измислях си най-различни игри, за да убия времето. Иначе бях кротко дете и не създавах главоболия на родителите си. Но най ми харесваше да играя на кораб. Тогава четях много книги за експедиции и известни мореплаватели — нещо обикновено за дете на моята възраст. Представях си, че блокът, в който живеем, е един голям параход, който пори водите на океани и морета, надвива бури и пътува към неизвестни земи. Бях си направил команден пулт, нещо като капитански мостик. Кутийките с лекарствата се бяха превърнали в копчета и лостове за управление. Една стара ваза беше рупор, по който давах разпореждания на екипажа. Имаше един период, когато така се бях задълбочил в играта, че по цели дни прекарвах пред командния пулт.

Смятах, че това е обикновена игра, докато един ден установих, че корабът, тоест блокът ни, се е преместил с два метра навътре в градинката до улицата. Никой не обърна внимание на промяната. Само баща ми една вечер, както се прибираше от работа, се спря, гледа и се чеса учудено по врата, после махна с ръка и продължи към входа на блока. Когато направих това откритие, се почувствах всемоушен, можещ всичко. Да знаете колко ми струваше само, за да не отида при баща си и да му кажа: „Татко, аз преместих блока!“. Тогава много обичах да се хваля. Винаги гледах да се изтъкна, да ме посочат и да кажат: „Браво на това момче!“. Сега като че ли съм по-скромен. Не знам, може и да се лъжа.

Продължих заниманията си с кораба. Единствената команда, която вече давах, беше: „Пълен напред!“. Ефектът беше поразителен. За една седмица блокът се премести с още два метра, а следващия понеделник вече се беше настанил насред улицата. Едва тогава хората

обърнаха внимание на случилото се. Възрастните са си такива. Трябва да се блъснат в нещо, за да му обърнат внимание. И аз вече съм такъв.

След това откритие блокът ни заприлича на кошер. Всички сновяха, викаха, караха се, обвиняваха за произшествието този или онзи, въртяха телефони. Няколко семейства вече се изселиха от блока, защото не се знаело какво още може да стане. Дори организираха комисия, която да разследва и да търси виновника. Надойдоха различни хора, вземаха проби от пръстта и основите. Търчаха журналисти.

А аз не се отказвах. Давах „Пълен напред!“ и не се боях от нищо. Блокът вече се беше разположил напреки на улицата и пречеше на движението. Целта ми беше да стигна Южния полюс — на всяка цена. Не мога да разбера защо всички се занимават със Северния, а на Южния почти не са ходили експедиции. Но беше трудно за такъв обикновен кораб да разбива ледовете, които сковаваха града. Тогава взех решение — това няма да бъде обикновен кораб, а ледоразбивач, и то не какъв да е, а атомен. Вече притежавах най-бързия ледоразбивач в света. Един горещ юлски следобед корабът беше готов и потегли с пълна мощност. Двигателите пулсираха като луди в избените помещения. След него се влачеха километри изскубнати кабели и разкъсани тръби, хвърчаха огромни буци пръст и бетон.

Жителите на блока все още не можеха да свикнат с новото положение, безрасъдно скачаха в движение, викаха и плачеха. Нямах намерение насила да ги държа на борда, но и не можех току така да спра тази огромна машина, само заради няколко човека. Казвам няколко, защото наистина бяха толкова. Повечето останаха. Едни от страх да скочат в движение, други от любопитство, на трети пък им беше все едно, дали жилището им ще стои на едно място или ще пътува. Но всички разбираха, че дори и доста рискована, това е все пак една промяна. Корабът се движеше, това беше факт и разбиваше с трясък ледовете на монотонното им ежедневие.

Някъде след около два дена вече бяхме излезли от цивилизования свят и поехме курс към Южния полюс. Тук се плаваше по-леко, нямаше го онзи шум на скъсани кабели и раздиращи се водопроводи. Взех рупора. Беше дошло време да събера екипажа и да разясня целите на експедицията.

В каюткомпанията, нашия бивш хол, дойдоха бай Димитър от първия етаж, лаля Гита с неизменната си престилка на цветчета, едно мило малдо семейство от средните етажи и един очилат инженер от високото. Последни пристигнаха двама брадати студенти от таванските стаи. Слава богу, баща ми и майка ми ги нямаше. Когато потеглихме, те бяха на работа. Това още веднъж затвърди мнението ми, че ходейки на работа, човек може да изпусне безвъзвратно шанса в живота си.

Когато всички се настаниха, аз станах, окашлях се, за да въдворя ред и разясних накратко положението. Раздадох службите, разпределих задачите. Накрая попитах дали има въпроси. Инженерът с очилата стана и каза, че съм четял много приключенска литература, след което излезе, тръшкайки вратата. Не казах нищо, гледах сериозно и строго, както подобава на един истински капитан и отново попитах дали има въпроси. Въпроси нямаше и аз ги освободих. Честно казано, не ми се сториха очаровани от това, което им казах.

А инженерът беше прав за приключенската литература, но не виждах нищо лошо в четенето ѝ. Без нея не бих могъл да помръдна блока дори на сантиметър, но на един капитан не му е позволено да се оправдава като ученичка. Нали така!

Между другото вече навлизахме в по-студени области и се наложи да извадим топли дрехи. Бай Димитър, когото назначих за домакин, дойде при мен и обясни, че връхните дрехи едва ли ще стигнат. Там откъдето тръгнахме беше лято и хората бяха дали кожусите и палтата си на химическо чистене. Разпоредих да се ползват с предимство жените, децата, възрастните, бременните и майките с деца. Бай Димитър излезе, клатейки неодобрително глава.

Леля Гита ни беше готвачка и управител на стол едновременно. Тя пък от своя страна се оплакваше, че видите ли, олиото било на свършване, и не само олиото, а и всички други хранителни припаси, но положението с олиото било най-трагично. Без него не можела да сготви нищо, дори пържени яйца. След нея дойде единият от студентите, когото бях назначил за корабен лекар, понеже следваше ветеринарна медицина. Екипажът поголовно бил болен от скорбут, трябвали спешно пресни храни, нужни били витамини. В края на краищата дори бурканите с домашна лютеница и туршия бяха на свършване, а той ми говори за витамини. Заповядах му, той, заедно с колегата си по брада да отидат на кърмата с по една въдица и да не се

връщат, докато не напълнят трюмовете с риба. Докторът изсумтя нещо в брадата си и напусна каюткомпанията.

Започнах да подозирам, че както се казва, положението става напечено, въпреки че навън беше около четиридесет градуса под нулата. Започнах да нося под ризата си един, не особено остър но затова пък достатъчно нащърбен нож, който задигнах от столовата на леля Гита. С две думи миришеше на бунт.

Оказах се прав. Стана ми ясно, когато една необичайно слънчева сутрин се събудих с вързани ръце и крака. Вече нямах власт над кораба си. Не се учудих, когато главатарят им се оказа очилатият инженер. Те, тези очилатите, изглеждат едни такива невзрачни, а всъщност винаги мътят нещо в главите си. Той още в началото държеше контра. Съжалих, че не го бях отстранил от кораба. Обратният път беше такъв позор за мен, че от мъка хванах двойна ангина, която ме държа два месеца.

Сега ледоразбивачът, пардон, блокът ни, си стои на старото си място в квартала. Хората отдавна са забравили за случилото се. Само дето аз се оправих и оттогава не съм се разболявал. А ей там, в детската стая, синът ми бръмчи с уста около командния си пулт и говори със запушен нос във вазата. Децата навън играят, пързаят се с шейни... Излезе по-кекав и от мен. И изобщо... Защо ли му разказах тази история.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.